

staaelse. Dér berøver man Arbejdere deres borgerlige Rettigheder, fordi de trods Flid og Stræbsomhed og Sparsommelighed ikke kan faa Arbejde. Jeg beder det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg skrive til dette Byraad i Lemvig, og han vil faa bekræftet, at det er, som jeg siger, at et i Forhold til denne Bys Størrelse betydeligt Antal Arbejdere faar Fattighjælp; jeg beder det ærede Medlem undersøge dette Forhold, saa kan han jo bagefter rose sig af Venstres store sociale Forstaaelse. Man har talt om Aldersrenteloven, og den højtærede Minister har fremhævet, hvor god denne Lov er. Maa jeg læse, hvad der staar i Loven om Alderdsunderstøttelse af 9. April 1891 § 5 — altsaa en Lov, der er givet for 32 Aar siden —, der staar: „Understøttelsen bør udgøre, hvad der til enhver Tid behøves til den understøttedes og Families nødvendige Underhold eller til Kur og Pleje i Sygdomstilfælde.“ Det er 32 Aar siden, man her vedtog dette i Rigsdagen. For en Maaned siden var jeg til Møde med den højtærede Justitsminister i Holstebro, og da sagde han: „Jeg erkender, at Satserne i den nye Aldersrentelov er saa lave, at en Del af Aldersrentenyderne umuligt kan leve deraf, men maa ty til den private Velgørelse.“ (Justitsministeren nikker). Ja, den højtærede Justitsminister vil ikke gaa fra det, det kan han ikke nægte. Det var for 32 Aar siden, og i de 32 Aar, der er gaaet, har det været saaledes, at de gamle skulde have det nødvendige til deres og deres Families Underhold, og Venstre roser sig af sin store sociale Forstaaelse gennem 32 Aar. Men i Dag siger Venstre, at de gamle kan ikke leve af det, de faar, og at de maa ty til privat Hjælp. Saa har vi et Begreb om, hvad denne Venstres Forstaaelse betyder: Til Fattigvæsenet med de arbejdsløse; de hæderlige gamle skal henvises til privat Velgørelse; vi har ikke Raad til at give dem, hvad de kan leve af! Det er altsaa Resultatet af de 32 Aars Udvikling. Men dertil vil jeg sige: Disse Udgifter til sociale Formaal, de vil og maa og skal stige ogsaa i den kommende Tid, uden at Fattigfolk derfor faar det bedre. De vil stige, hvis vi skal have et Styre, der holder paa Kræfternes frie uhindrede Spil og Raaderum, Kræfternes frie Spil det er den stærkeres Ret. Det er Kapitalen, der skal raade og skal vedblive at raade. Men saa vil Udgifterne til de sociale Formaal ogsaa stige; men de fattige faar det daarligere og daarligere til Trods for Udgifternes Stigning. Jeg siger derfor, at hvis man holder paa dette Kræfternes frie Spil, vil man faa stigende sociale Ud-

gifter, stigende Nød, stigende Fattigdom. Naar ærede Medlemmer af Venstre har sagt, at Vælgerne vil klart kunne se ved næste Valg, hvordan Forholdene ligger, er jeg ganske enig deri. De vil forstaa, at for Socialdemokratiets Vedkommende bliver Op-gaven den at hjælpe de gamle, de syge, Børn, der ikke har nogen naturlig Forsørger, de abnorme, Invaliderne, og gennem en god Skoleuddannelse at opdrage den øvrige Befolkning til at klare sig selv i Stedet for i stadig stigende Grad at drage dem ind under offentlig Forsorg, hvorved Udgifterne til den sociale Forsorg stiger, uden at Nøden og Savnet afhjælpes. Vi har her to store hinanden diametralt modsatte Synspunkter: det ene Kræfternes frie Spil, den stærkeres Ret, Kapitalens Ret til uhindret at raade med stigende Udgifter og stigende Nød i Folge, og det andet en Befolkning, som frigrer sig paa en saadan Maade, at den er i Stand til, ikke gennem Hjælp til Selvhjælp, men gennem Selvhjælp at klare sig, saa at Staten kan aflaste sig for en væsentlig Del af de sociale Udgifter. Det er de to Standpunkter, som Vælgerne skal vælge mellem ved næste Valg.

Pürschel: Der er, siden jeg sidst havde Ordet, en hel Del Bemærkninger, som i og for sig kunde friste til Imødegaaelse, men jeg skal af Hensyn til det Tidspunkt, hvorpaa vi befinder os, begrænse mig til to ret korte Bemærkninger, den ene til den højtærede Statsminister, der i Dag sagde, at der ikke hos ham havde fundet nogen Erindringsforvanskning Sted med Hensyn til, hvad der var sket ved Optagelse af Statslaanene i 1920. Det forekommer mig dog, at det, den højtærede Minister sagde i Dag, egentlig var en Indrømmelse af, at jeg havde haft Ret, naar jeg paa pegede, at den højtærede Statsminister formentlig huskede fejl, da han første Gang her under Finanslovforslagets Behandling omtalte dette Spørgsmaal. Den Gang sagde nemlig den højtærede Statsminister, at fra det Øjeblik man vidste, at Erstatningssummen skulde betales i Dollars, vilde det have været halsløs Gerning at optage et indenlandsk Statslaan. Men det fremgik netop af de Udtalelser, som den højtærede Minister fremsatte ved Lovforslagets Fremsættelse i sin Tid og atter i Dag, at det vidste man ikke paa det Tidspunkt.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har fremsat forskellige Sigtelser og Insinuationer, saaledes som han jo er saa stærk i, overfor mig og mit Parti med Hensyn til vor Viden paa det Tidspunkt, da Statslaanet